

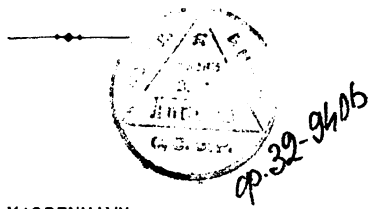
GRIFFENFELD.

42
205

HISTORISK ROMAN

AF

H. F. EWALD.

KJØBENHAVN.

JACOB ERSLEVS FORLAG.

SALLY B. SALOMONS BOGTR.

1888.

INDHOLD.

	Pag.
<i>Forste Kapitel.</i>	Løfternes Stund 1
<i>Andet Kapitel.</i>	Lykkens sikkre Ankergrund . . 22.
<i>Tredie Kapitel.</i>	Le roi s'amuse 43.
<i>Fjerde Kapitel.</i>	Traktatbrud 62.
<i>Femte Kapitel.</i>	Brudsfærd 73.
<i>Sjette Kapitel.</i>	Jordefærd 88.
<i>Syvende Kapitel.</i>	Madame 102.
<i>Ottende Kapitel.</i>	En tête à tête 115.
<i>Niende Kapitel.</i>	Alcibiades og Socrates 136.
<i>Tiende Kapitel.</i>	Paa Ærens Tinde 145.
<i>Ellevte Kapitel.</i>	Studiosus lamentans 159.
<i>Tolvte Kapitel.</i>	En Autodafé 179.
<i>Trettende Kapitel.</i>	Papa 199.
<i>Fjortende Kapitel.</i>	En Mellemand 216.
<i>Femtende Kapitel.</i>	Hertugeligt 236.
<i>Sextende Kapitel.</i>	Coureren fra Korsør 248.
<i>Syttende Kapitel.</i>	Den egentlig Skyldige 267.
<i>Attende Kapitel.</i>	I Krigens Tid 277.
<i>Nittende Kapitel.</i>	Hvis Æren var 301.
<i>Tyvende Kapitel.</i>	Les plaisirs des innocents . . . 315.

	Pag.
<i>En og tyvende Kapitel.</i>	En Geheimeconference. . 330.
<i>To og tyvende Kapitel.</i>	Kongen faaer gode og ærlige Raad 351.
<i>Tre og tyvende Kapitel.</i>	Den sidste Hoffart . . . 370.
<i>Fire og tyvende Kapitel.</i>	Plyndring 387.
<i>Fem og tyvende Kapitel.</i>	Hvad der gjorde Sagen af 395.
<i>Sex og tyvende Kapitel.</i>	Enkedronningen kjøber sig nye Skoe 410.
<i>Syv og tyvende Kapitel.</i>	Pietate et justitia 421.
<i>Otte og tyvende Kapitel.</i>	Værre end Døden. 435.
<i>Ni og tyvende Kapitel.</i>	Brikkerne flyttes 456.
<i>Tredivte Kapitel.</i>	Et Skriftemaal 478.
<i>En og tredivte Kapitel.</i>	Les plaisirs des héros . . 493.
<i>To og tredivte Kapitel.</i>	Griffenfelds sidste Stordaad 503.

FØRSTE KAPITEL.

LØFTERNES STUND.

Det var en klar Vinterdag med klingrende Frost. Sneen knirkede under Fødderne paa de værdige Borgere, som med usædvanlig Hast ilede gennem Kjøbenhavns Gader, og under Hjulene paa de tunge Karosser, som rullede afsted med fornemme Kvinder, ikke uden Fare for i de mange snevre Stræder at tage Tuden af en Tagrende, et Skilt eller en anden fremragende Gjenstand med sig paa Veien.

Det var imidlertid ikke Kulden alene, der gav Mændene saa stærk Fart og drev dem ned i Viinkjælderne. Ikke heller var det blot Lyst til Selskab og Sladder, som førte Kvinderne sammen om deres Kaffeborde. En vigtig Begivenhed var med kort Varsel indtruffen, og Alle følte Trang til at drøfte dens Følger; thi paa denne Dag, den 9de Februar Aar 1670, i Middagsstunden, havde Kong Frederik den Tredie lukket sine Øine og sagt Verden Farvel.

Klokkerne fra Kongeborgens store Taarn istemte et kraftigt memento om Altings For-gængelighed, og Stadens Kirkeklokker gave Svar som et mangestemmigt Echo, mens den dalende Sol kastede sine røde Straaler ud over de sneedækkede Tage, Gavle og Taarntinder. Aftenrøden forvandlede det Liiglagen, som laae over Staden, til et Purpurklæde, og den Stjerne, der skulde varsle om den kommende Morgen, skimtedes alt paa Himlen.

Det var som et Billede af det, der nu i Stilhed foregik paa Kjøbenhavns Slot. En opgaaende Stjerne varslede der om en daadrig Dags Morgen, og en stærk og snildrig Haand vævede over den hensovede Konges Liiglagen det Purpurklæde, hvormed Enevældens første Arvetager, den unge Kong Christian den Femte, skulde smykkes og som for en Stund skulde omgive hans Trone med Hæder.

Kongen sad i sit Gemak; hans livlige brune Øine vare ufravendte fæstede paa en slank Mand, neppe af Middelhøide, som stod foran ham og talte til ham. Saa vel proportioneret var imidlertid denne Mands Legeme og saa beherskede og yndefulde hans Bevægelser, at hans Mangel paa Høide kun gjorde et ringe Skaar i hans Persons Værdighed og Anseelse. Han var iført en sort Dragt uden mindste Prydelse, og han bar, uagtet Parykkerne vare begyndte at komme i Mode, sit